

krádeží v jeho trestném činu páchaném na škodu jeho zaměstnavatele po delší dobu a ve větším rozsahu. Za tohoto stavu věci nelze spolehlivě dospět k úsudku, že obžalovaný B. povede pořádný život i bez skutečného výkonu trestu; proto pro nedostatek podmínek § 1 zákona čís. 562 z roku 1919 právem první soud nepovolil podmíněný odklad trestu.

Čís. 3812.

Podvod paděláním nákladního listu za účelem uvedení v omyl finančního respicienta a celního deklaranta při vyclívání zboží; spoluvina na tomto podvodu.

Nejde o pouhý celní přestupek podle § 130 zák. čís. 114/27, nýbrž o podvod, šlo-li o vyvezení nevycelené věci vůbec a o předstírání, že clo bylo zapláceno.

Pojem »návodce« a »pomocník« (§ 5 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 18. března 1930, Zm I 578/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 14. června 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 199 d), 203 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v odsuzujícím výroku jako zmatečný a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Napadený rozsudek uznává obžalovaného vinným všemi formami spoluviny na zločinu podvodu podle §§ 197, 199 d), 203 tr. zák., spáchaném Františkem T-em; prohlašuje ho za návodce, pomocníka a účastníka ve smyslu § 5 tr. zák. Uplatňujíc zmateční důvod podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. vytýká stížnost rozsudku, že nebylo v něm zjištěno, že stěžovatel věděl o tom, co vlastně T. při proclívání zboží (40 balíků kávy) míní předsevzít, že neměl představu o všech skutkových okolnostech, které vyžadovala skutková podstata činů T-em spáchaných, že obžalovaný nesvedl k trestnímu jednání T-a, nýbrž T. obžalovaného, že stěžovatel na základě nabídky T-ovy, že mu provede příznivější proclení, nemohl předvídati, že T. zfalšuje celní prohlášku pokud se týče kvitanci a že z částek 3.000 Kč a 18.600 Kč, které mu dal k vyclení, nic nezaplatí. Kromě tohoto hmotněprávního zmatku vytýká stížnost, uplatňujíc zmatek podle § 281 čís. 5 tr. ř., rozsudku i neúplnost výtkou, že nebyly v něm zhodnoceny výpovědi T-ovy, podle nichž stěžovatel nevěděl nic o tom, co T. za účelem příznivějšího proclení provede, a udání, jež učinil stěžovatel, že se domníval, že T. provede výhodnější proclení na základě svých známostí s celními úředníky a zřízenci, jakož i svých

znalostí předpisů celních, a že soudem v onom směru nebyla zhodnocena ani nabídka T-ova Karlu L-ovi, v níž T. nabízel L-ovi výhodné provedení vyclení. Posléze vytýká zmatečnou stížnost, že soud nehodnotil, jak se T. a Alfred F. ml. dohodli o rozdělení úspor za vyclení, a že se neobíral tím, proč F. dal T-ovi tak značné částky na vyclení. Stížnost jest v právu. Co se jednotlivých forem spoluviny dotýče, jest uvést toto: Návod musí se vztahovati na individuálně určitý čin, návodce musí míti určitou představu o činu, který má býti proveden, alespoň v hlavních rysech, jež by opodstatnily určitou trestní skutkovou podstatu a odpovídá jen za výsledek, který obmýšlel. Pomocník musí jednati s vědomím, že aspoň objektivně podporuje zločin; nemusí se sice dohodnouti s pachatelem, ale musí věděti, že jde o trestný čin a o jaký. Pomocník nemůže přijíti v úvahu, když pachatel vykonal před jeho vstupem již vše to, čeho trestní zákon vyžaduje k dokonání trestného činu. Při deliktech, které se dokonají ještě než nastal výsledek, jako na př. při loupeži a podvodu, lze pomáhati až do dosažení zločinného výsledku, což plyne ze slov § 5 tr. zák. »k bezpečnému vykonání přispěl«. Účastník podle § 5 tr. zák. musí věděti již před činem, že jde o určitý trestný čin.

Vychází-li se z tohoto právního názoru, jest uvážiti, zda zjištění rozsudku pro skutkovou podstatu spoluviny na podvodu jsou postačitelná, či nikoli. Skutkovou podstatu zločinu podvodu podle §§ 197, 199 d), 203 tr. zák., jímž byl uznán vinným obžalovaný František T., vidí rozsudek v tom, že T. padělal nákladní list, tedy veřejnou listinu a že jím finančního respicienta Rudolfa R-a a celního deklaranta Adolfa H-a uvedl v omyl, jímž měl stát utrpěti a také utrpěl na svých příjmech škodu převyšující 20.000 Kč. Stěžovatelovu spoluvinu na tomto zločinu shledal nalézací soud podle rozsudku v tom, že právě vylíčený zlý čin obžalovaného T-a schvalováním nastrojil, k jeho vykonání úmyslným opatřením prostředků nadržoval a pomáhal a se s T-em napřed o podílu na zisku a na užitku dorozuměl. V rozsudkových důvodech zjišťuje se podrobněji, že se oba obžalovaní shodli na tom, že T., využívaje svých vztahů k celním úředníkům, dosáhne u celního úřadu v D. pro firmu S. nástupce takového proclívání zboží, že firma bude musit platiti méně než obyčejně, dále, že stěžovatel předal T-ovi k tomu účelu nákladní list na 40 pytlů kávy dovážených z Hamburku a že zároveň k vyclení této kávy odevzdal 18.600 Kč, ačkoliv věděl, že clo činí 25.255 Kč. Podle dalšího zjištění rozsudkového natiskl však obžalovaný T. na nákladní list neoprávněně a tajně razítko »Celní úřad P.-D. 12/3 1929« a tímto nákladním listem a potvrzením, že se proclení kávy již stalo, uvedl R-a a H-a v omyl tak, že kávu pro shora řečenou firmu vydali, aniž bylo zapraveno clo 25.255 Kč. Na základě těchto zjištění dospívá rozsudek k závěru, že obžalovaný F., vyrozuměv T-a o došlé zásilce kávy a předav mu nákladní list k provedení podvodu nepostrádatelný, přispěl k podvodu spáchanému T-em radou i opatřením prostředků a že si musil při tom býti vědom, že se neúčastní pouhého provinění proti celním předpisům (přestupku celního), nýbrž, že věděl, že se účastní podvodu. Rozsudkové důvody zdůrazňují na opodstatnění tohoto závěru,

že obžalovaný T. sdělil obžalovanému F-ovi, že využítkuje svých vztahů k celním úředníkům a že takto dosáhne pro firmu S. u celního úřadu takového proclívání zboží, že firma bude musit platiti méně než obyčejně. K odůvodnění spoluviny stěžovatelovy uvádí se v důvodech rozsudkových dále, že stěžovatel, vyrozuměv obžalovaného T-a o došlé zásilce 40 pytlů kávy, předal mu zároveň i příslušný nákladní list, by byla ve skutek uvedena jejich obapolná dohoda, že T., využívaje svých vztahů k celním úředníkům, dosáhne pro firmu S. u celního úřadu v D. takového proclení zboží, že firma bude musit platiti méně než obyčejně. Dále zjišťuje rozsudek, že současně s nákladním listem odevzdal stěžovatel T-ovi k vyclení kávy 18.600 Kč a kromě toho ještě dalších 3.000 Kč, celkem tudíž 21.600 Kč, ač podle výslovného rozsudkového zjištění věděl, že clo činí 25.255 Kč a že tudíž musil věděti, že stát buče poškozen nejméně o 3.655 Kč.

Stížnost poukazuje k tomu, že to, co zjišťuje rozsudek, mohlo by opodstatniti jen celní přestupek podle § 130 zák. čís. 114/27 sb. z. a n. V tom ohledu stačí však poukázati na předpis § 116 celního zákona čís. 114 sb. z. a n. z roku 1927, který stanoví, že, byl-li spáchán celní přestupek s činem trestným podle jiného zákona, jest uložiti tresty stanovené v obou zákonech. Zřejmě mělo tím býti řečeno, že, zakládá-li jednání kromě celního přestupku zároveň i skutkovou podstatu některého z trestných činů podle obecného zákona trestního, jest je trestati podle předpisů tohoto zákona bez ohledu na to, že pachatele stihne za ně kromě toho i některý z trestů, stanovených na celní přestupky celním zákonem. V souzeném případě nemůže zjištěné jednání zakládati pouhý celní přestupek již proto, že šlo o vyvezení nevyclené věci vůbec a o předstírání, že clo bylo zapláceno.

Čís. 3813.

Předpisem § 46 odst 1. min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. předpokládána uzavřenost osady je tu, jsou-li budovy tvořící osadu jen poněkud těsněji seskupeny nebo seřaděny, takže jednotlivá stavení nestojí o samotě, činíce dojem jednotek samostatných, nýbrž jeví se i letnému pohledu jako část skupiny nebo řady ve společnou osadu zcelené.

»Uzavřenou osadou« je celý okruh povrchu země, na kterém se zcelená osada rozkládá, tak že nelze z obvodu toho vyloučiti úsek, v němž není tak těsného seskupení budov jako v úsecích jiných.

Řidič automobilu, jedoucí za jiným (nákladním) automobilem, který rozvíruje kotouče prachu, bránící řidiči v rozhledu, nesmí jeti rychlostí 6 km za hodinu převyšující (§ 46 odst. 2 minist. nař. čís. 81/1910) a má po případě i voliti rychlost ještě menší (§ 45 nař.), by byl pánem rychlosti a mohl v případě objevení se překážky po případě vozidlo včas zastaviti.

(Rozh. ze dne 18. března 1930, Zm II 219/29.)